

KISS

AND

DON'T

TELL

O TOM BOZKU ANI MUK!

MEGHAN
QUINN

Séria Vancouver Agitators –
KNIHA PRVÁ

**O TOM
BOZKU
ANI
MUK**

Meghan Quinn

**ZELENÝ
KOCÚR**

Z anglického originálu Meghan Quinn: Kiss and Don't Tell (The Vancouver Agitators #1) preložila Karin Baňasová.

Translation © 2025 by Karin Baňasová
Zodpovedná redaktorka: Zuzana Šmatláková
Jazyková korektúra: Silvia Palušková

Copyright © 2021. Kiss and Don't Tell by Meghan Quinn. Published by arrangement with Bookcase Literary Agency and Corto Literary.
Slovak edition © 2025 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s.r.o. Šamorín, Slovensko
Webová stránka: www.zelenykocur.sk

Cover design by Letitia Hasser, RBA designs
Cover illustrations by Letitia Hasser, RBA designs & Gerard Soratio

Grafická úprava: Design Amorandi
Grafická úprava obálky: Zsuzsi Kispál

ISBN 978-80-69010-40-6
EAN 9788069010406

Všetky práva vyhradené. Len pre vaše potešenie. Táto kniha nesmie byť znovu predávaná ani darovaná ďalším ľuďom. Ak ste si túto knihu nezakúpili alebo nebola zakúpená len pre vašu potrebu, vráťte ju a kúpte si vlastný výtlačok. Ďakujeme, že nepodporujete pirátstvo a rešpektujete nespočetné množstvo hodín, ktoré autorka strávila pri tvorbe knihy.

Tento príbeh je vymyslený. Mená, postavy, obchody, miesta a udalosti sú buď výplodom autorkinej fantázie, alebo fiktívne využité. Akákoľvek podoba so skutočnými ľuďmi, živými či mŕtvymi, alebo skutočnými udalosťami je čisto náhodná.

Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná v elektronickej ani tlačenej forme vrátane systémov na ukladanie a získavanie informácií bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľstva s výnimkou stručných citátov použitých pri recenzii knihy.

VANCOUVER

Prológ **PACEY**

Ludia, ja som taký zasratý idiot.

Stavím sa, že to ste od muža ešte nepočuli...

Áno, každý chlap na zemi už aspoň párkrát vyslovil tieto posvätné slová.

Zasratým idiotom som bol už toľkokrát, že som radšej prestal počítať.

No toto...

Toto je zatiaľ najväčšia chyba, akú som kedy spravil.

Chcete vedieť prečo? Zaujíma vás dôvod, pre ktorý je toto moja najväčšia chyba?

Jednoduché.

Stačí jedno slovo... láska.

Dobre, viem, že nie som jediný, kto niečo poslal, keď sa bavíme o láske. Úprimne povedané, myslím si, že je ľudské pobabrať veci týkajúce sa lásky. No mne sa to stalo prvýkrát, preto je to také špeciálne.

Áno, som úplný nováčik.

Panic... No, nie po tej sexuálnej stránke, ale panic v láske. Mal som veľa sexu. Niežeby sme to museli riešiť, ale rozhodne nie som panic.

Vidíte, presne toto je môj problém. Stále odbáčam od témy a nepoužívam rozum. Chcel by som za to viniť zranenie, ktoré pre mňa takmer znamenalo koniec sezóny, ale len by som sa vyhováral. Som proste hlúpy.

Už vám lezie na nervy, že vás naťahujem? Rozhodne by ste sa nesťažovali, keby ste ležali v mojej posteli.

Okej, už leziem na nervy aj sám sebe, takže by som sa nečudoval, keby ste na tom boli rovnako.

Okej, takže som to posral. Ako? Budem stručný...

Búrka.

Na chate sa zjaví náhodné dievča.

Náhodné dievča zostáva s nami... Nebojte sa, k tomu sa dostaneme neskôr.

Vykluje sa z neho bývalá frajerka môjho nevlastného brata.

Ona o tom nevie.

Ja áno.

Myslíte si, že jej to poviem?

Nie, veď prečo by som to robil? To by spravil niekto inteligentný, a ako vieme, ja som idiot.

Zistí to? Áno.

Naštve sa? Och, áno.

Nechá ma samého, smutného a bez lásky?

Stopercentne.

Zaslúžim si to?

Viac, ako si myslíte.

Čo je však dôležitejšie, myslíte si, že by som mal mať šancu získať si späť jej srdce?

NIE?

Čože?

Pred tým, ako sa rozhodnete, vypočujte si celý príbeh. Som si istý, že potom zmeníte názor.

VANCOUVER

1. kapitola **PACEY**

„Kámo, kaziš nám náladu,“ ozve sa Hornsby z bazéna. „Chceš, aby som ti vypol internet?“

Nevšímam si ho a na telefóne si ešte raz pozriem zostrih zo zápasu. Falošný útok doľava, blafuje napravo, kľučkuje, strieľa vľavo hore... a on, sakra, skóruje.

Jednoduché.

Dokázal by to uhrať hocijaký tínedžer. Nemôžem to ani nazvať hrou, ale základnými hokejovými zručnosťami.

No aj tak som to neubránil.

„Pozeraj si to, koľko chceš, ale nič tým nezmeniš,“ povie Taters, náš pravý krídelník.

„Ale ako, povedz mi, ako som to mohol nevychytať?“ Odhodím telefón na veľké ležadlo pri bazéne, opriem sa a rukou si prejdem cez vlasy. „Bolo to zrasato primitívne a ja som to pustil rovno medzi nohy.“

„Tá jedna strela nás nestála celú play-off,“ odpovie mi Taters. „Každý máme podiel na prehre.“

Hej, ale tá jedna strela predstavovala víťazný gól súpera, takže vina je stále na mne.

„Teraz s tým už nič nespraviš,“ povie Eli Hornsby, najkrajší obranca v hre. Ruky si dá za hlavu, prijme prehru a uvoľnene sa oprie. Nerozumiem, ako to dokáže. Ja sa z nej ešte stále spamätávam a rovnako z vypadnutia z play-off. „A aké je pravidlo číslo jeden, keď prídeme na chatu?“ pokračuje.

„Žiadny skurvený hokej,“ povie Posey pred tým, ako sa rozbehne a skočí bombu do bazéna.

Každé leto sa po sezóne spolu s chalanmi vyberieme do mesta Banff v Kanade na chatu Silasa Tatersa, presnejšie by však bolo, keby som povedal „do vily Silasa Tatersa“, ale on to nazýva chata, a oddychujeme. Zabudneme na sezónu, užívame si slnko a nádherný výhľad na hory a len sa považujeme.

Chata s výhľadom na kanadské Skalnaté hory je ideálne miesto – spolu s malomestskou atmosférou Banffu, ďaleko od rušného života vo Vancouveri a od akejkoľvek telocvične, teda okrem miliónovej posilňovne v suteréne chaty.

Tento rok nemám náladu na relax. Nie, keď sme mali tretie víťazstvo v šampionáte na dosah ruky. Chcel som vyhrať. Nie som si istý, koľko času pred brámkou mi zostáva. A to sme takmer postúpili do finále a mali šancu dvihnúť nad hlavu Stanleyho pohár. My, tím Vancouver Agitators. Doriti, škrie ma to.

Myslel som si, že tento rok to zvládneme. Výhra bola takmer istá.

Mali sme silný tím.

Boli sme favoriti.

A my sme to proste posrali.

Ako sa moji spoluhráči dokážu zmieriť s takým koncom sezóny?

„Mračíš sa,“ povie Taters a šplechne vodu mojím smerom.

Silas Taters, nesmierne rýchly pravý krídelník, sa aktuálne tvári, akoby mu uleteli včely, avšak z iných dôvodov, ktoré nebudem rozoberať. Je známy tým, že druhých rád provokuje sarkastickými poznámkami a je v tom dobrý. Zmluvu podpísal v tom istom roku ako ja a viem, že po tomto víťazstve sme túžili rovnako. Takže si to buď neprípúšťa, alebo je pekelné dobrý v potláčaní pocitov.

„Idem si vziať niečo na pitie,“ poviem a vstanem z ležadla.

„Tak keď už ideš, buď džentlmen a dones pitie každému,“ povie Hornsby.

Eli Hornsby je náš tímový krásavec, dopekla, najväčší krásavec v lige. Má dokonalý chrup, nos aj tvár. Je silný ako hovädo, má stehná ako nikto široko-ďaleko a je to ten najnadržanejší zmrď, akého som kedy stretol. Myslím, že spal s takmer každou ženou vo Vancouveri. Trénuje ako šialenec, je najväčší vymetač večierkov a jedlo hltá, akoby tu už zajtra žiadne nemalo byť – a na ďalší deň to všetko zopakuje. Jeho životný štýl mi spôsobuje úzkosť, ale on ma vždy pobáda, aby som sa viac uvoľnil.

„Prosíš si kakavko?“ spýtam sa ho.

Dlaňou si pošúcha hrud'. „Ako vidíš, mlieko robí môjmu teľu dobre, ale radšej mi prines pívko.“

Prevrátim oči a z krytého bazéna sa vyberiem do domu. Taters hovorí, že tento priestor sa nazýva natatórium, ale to je len nóbl pomenovanie pre terasu so sklenenými posuvnými dverami. Je to však príjemné, pretože keď sú dvere otvorené, máte pocit, že ste vonku. A keď je chladno, môžete zapnúť vyhrievanie bazéna, zatvoriť dvere a aj tak plávať.

Vojdem do kuchyne, práve keď Posey zatvorí chladničku. Prichytil som ho pri čine: z úst mu visí kúsok sendviča a v každej ruke drží pivo.

Levi Posey je oddaný bitkár našej skupiny a absolútna šelma. Na prvý pohľad pôsobí ako anjelik, ale na ľade je brutálny

diabol. Nechcete, aby vás sotil o mantinel, pretože budete mať pocit, že vás prešiel nákladiak.

„Prečo to žerieš?“ spýtam sa ho.

Vyberie si z úst sendvič a odpovie: „Úprimne, myslím si, že mám problém a asi ani nechcem vyhľadať pomoc.“ Posey je kráľ horčicových sendvičov a napcháva sa nimi pred každým zápasom. Je to nechutné a je mi zle už len pri pomyslení na to, ako dokáže korčuľovať s plným žalúdkom.

„Plánuješ sa o to pivo podeliť?“

„Nie, obe sú pre mňa,“ povie, pozrie sa na pivá a potom znova na mňa.

„Urob mi láskavosť a vezmi jedno aj Nadržancovi a Tatersovi.“ Obídem ho a otvorím chladničku. Každá polička je zaplnená pivom, dokonca aj zásuvka, kde Posey skladuje šunku na sendviče. Keď sme tu, vždy si sem pozveme aj kuchára. Je naozaj pohodový a večery nakoniec trávime spolu. Mal by prísť ešte dnes, preto je chladnička momentálne naplnená len pivom.

Obrovským množstvom piva.

Takým množstvom, že ak by to niekto uvidel, mohol by si pomyslieť, že v tejto domácnosti niečo nie je v poriadku. Ako sa zbavujem jednej plechovky za druhou, postupne mizne stres z dlhej sezóny.

Takto oddychujeme.

Aj zabúdame.

Vezmem si pivo a zabuchnem dvierka. „Kde je Holmes?“ spýtam sa, obzerajúc sa po priestrannej obývačke.

„Myslím, že na balkóne. Tam som ho videl naposledy,“ odpovie Posey.

„Mal niečo na pitie?“

„Zatiaľ nie.“

Znova otvorím chladničku, vezmem pivo pre Holmesa a zamierim na balkón, pretože jednoznačne platí, že utrpenie sa lepšie znáša v spoločnosti.

„Myslím si, že chce byť sám,“ zakričí za mnou Posey.

„Kedy nechce?“

Schody na druhé poschodie beriem po dvoch.

Zatiaľ čo ostatní spoluhráči trávajú čas mimo sezóny so svojimi rodinami a priateľkami, my sme sa ako jediní slobodní muži v tíme dohodli, že budeme chodiť na chatu. Vyhovuje nám to.

Najmä Holmesovi, ktorý rád trávi čas osamote.

Zbadám ho na balkóne, presne ako povedal Posey, sedí v hojdacom kresle so zvesenými plecami, s pohľadom upretým do lona a nie na nádherný výhľad na hory pred sebou.

Halsey Holmes je stredný útočník. Má najšikovnejšie ruky na ľade a dokáže puk odpáliť tak rýchlo, že si ani neuvedomíte, že sa pokúsil skórovať, až kým nezaznie zvuk sirény. Drží rekord v počte strelených gólov a asistencií. Je lepidlom, ktoré na ľade drží tím pohromade, hoci on sám sa mimo neho rozpadá. Pred dvoma rokmi prišiel pri autonehode o svoje dvojča Holdena. Je jediný z troch Holmesovcov, ktorý hrá hokej profesionálne, a preto sa úplne odčlenil od rodiny, ignoruje život a sústredí sa len na hokej a nič iné. Do Banffu chodí len z donútenia. Keď odtiaľto odídeme, všetci sa mu snažíme podať pomocnú ruku aj mimo sezóny.

Otvorím dvere na balkón a Holmes sa ani neobťažuje pozrieť, kto to prišiel. Podám mu pivo a vezme si ho.

„Bude ti prekážať, ak sa pridám?“

„Nie,“ odpovie a otvorí si pivo.

„Nedokážem byť tam dole, keď sa tvária, akoby sme nepobabrali posratú play-off.“ Holmes nič nepovie, tak pokračujem: „Je to už týždeň a ešte stále sa dookola vraciam k tomu poslednému gólu.“

„Zamrzol si,“ povie a odpije si z piva.

„Čo?“ spýtam sa.

„Videl som to. V momente, keď sa Frederic chystal vystreliť, si sa zasekol.“

„Nie, ja...“

„Ešte stále sa bojíš,“ pokračuje Holmes bez toho, aby so mnou nadviazal očný kontakt. „Ako brankár musíš byť nebojácny. Tvoje telo v hre nie je skutočne tvojím, ale patrí tímu. No ty sa tváriš, ako keby ešte patrilo tebe, a preto ti unikla možnosť blokovať tú strelu. Dokáž mi, že sa mýlim,“ dopovie Holmes, keď sa neozvem.

A tu je tá horšia časť – nedokážem to.

Išlo o jeden zasraný zásah. Jedna rana... a ja som stratil vedomie.

Ako brankára by ma to nemalo trápiť. Tento problém sa stal skutočným, až keď som si ho uvedomil. „Neviem ti dokázať, že sa mýliš,“ poviem a napijem sa piva.

Naozaj neviem.

Má pravdu.

Keď sa nad tým zamyslím, skutočne som zamrzol.

Tak ako vždy, keď očakávam strelu, aj tentoraz ma ovládol strach v momente, keď som uvidel, ako sa Frederic chystá vystreliť. Tentoraz som sa ho nezbavil dostatočne rýchlo a dovolil som mu ovládnuť ma.

V diaľke za horami sa ozve rachot hromu. Nedávno modrá obloha sa rýchlo mení na sivú a mraky sa hýbu závratnou rýchlosťou.

Blíži sa búrka, skvelé načasovanie, pretože jedna sa odohráva aj vo mne.

„Nemyslím si, že Stephan príde ešte dnes,“ povie Posey a pritom si sadá za barový pult v kuchyni s ďalším sendvičom v ruke.

„Musí,“ povie Hornsby, pozerajúc do chladničky. „Na jedenie nemáme nič iné len čokoládové sušienky a syrové krekerky.“

„Nezabúdajte na moje sendviče,“ pridá sa Posey. „Môžem ich spraviť pre všetkých.“

„Nikto nechce tvoje posraté sendviče,“ poviem a škvŕkanie v mojom bruchu sekunduje hromom vonku za oknami.

Búrka rýchlo zosilnela. Raz za čas chytíme mobilný signál, internet nefunguje a na okná padá hustý dážď, zatiaľ čo tmavú nočnú oblohu osvetľujú blesky. Je to silná búrka, pri každom údere hromu cítime, ako sa otriasa celý dom.

Stephan je náš šéfkuchár – najlepší na trhu – a myslím si, že Posey má, žiaľ, pravdu. Nie je možné, aby sa dokázal dostať až sem hore. Dom sa nachádza navrchu strmého kopca, ktorý sa pri takomto daždi zmení na šmykľavku. Dokonca ani Stephanovo terénne auto nemá šancu.

„Ja dokážem do rána prežiť na sušienkach,“ povie Hornsby a zdvihne balíček. Pozorne sa naň pozrie, a keď zistí, že je prázdny, upriami zúrivy pohľad na Poseyho, ktorý sa vytrvalo snaží vyhnúť očnému kontaktu.

„Čo to má, dopekla, znamenať, Posey? Zjedol si všetky sušienky?“

„Ako vieš, že som to spravil ja?“ Rukami rozhodí do strán. „Čo ja viem, pokojne to mohol spraviť aj Holmes.“

„Ja určite nie,“ ozve sa z pohovky, kde číta knihu.

Posey si mohol vybrať niekoho uveriteľnejšieho. Holmes je samotár, rozhodne si nekráti čas napchávaním sa sušienkami v kuchyni.

„Si jediný, kto sa celý deň zašívá v kuchyni,“ povie Taters a vezme si balíček od Hornsbyho. „A kto, dočerta, odloží prázdny obal? To je proste kokotský ťah.“

„Ako som mal vedieť, že bude búrka? Ak je niekto na vine, tak si to ty, Taters. Ty si hostiteľ a mal si sa postarať aj o jedlo.“

Posey sa trafil do čierneho.

„Veď som sa aj postaral. Vybavil som Stephana.“

Posey si založí ruky na hrudi. „Myslím si, že vieme, ako to dopadlo, ty sráč.“

Búrka zúriaca za oknami nás donúti stíchnuť a stiahnuť chvosty.

„Myslíš, že je počasie príliš zlé na to, aby sme išli do mesta?“ spýtam sa.

„Som si celkom istý, že by sme mali radšej ostať tu, teda pokiaľ ňa nevzrušuje jazda šmykom po poľnej ceste.“

Za pokus to stálo.

„Moje sendviče vyzerajú čoraz chutnejšie, však?“ spýta sa Posey s úškrnom.

Vtom niekto zaklope na dvere.

Všetci sa na seba prekvapene pozrieme.

„Neverím, prišiel Stephan?“ Taters už beží na chodbu. Otvorí dvere a odhalí nízku premočenú postavu. Na sebe má pršiplášť s kapucňou a stojí tam, trasúc sa, kým v diaľke šľahajú blesky. Všetci naťahujeme krky, aby sme lepšie videli, hoci je táto scéna ako vystrihnutá z hororu.

„Nemyslím si, že to je Stephan,“ zašepká Hornsby.

Vtom do strechy udrie blesk, oslepí nás žiara a ohluší silná rana, neznámou postavou trhne a blesk osvetlí dolnú polovicu tváre zmáčanej dažďom, zatiaľ čo zvyšok zostane zahalený tieňom. Intenzita búrky spolu s náhlým pohybom nás všetkých vyľaká a pomaly sa stiahneme dozadu. Budem hovoriť za každého muža v tomto dome, keď poviem, že sa nám od strachu scvrkli gule.

„Ježiši, to bude satan,“ povie Posey a ukáže na dvere, keď spadne zo stoličky.

Čo to, doriti, je? Prečo Taters ešte stále drží pootvorené dvere? Vôbec nepozerať horory? Presne tak skončia ľudia so sekerou v hlave – pretože nezabuchnú dvere.

„Nie, prisahám, nie som vrah,“ ozve sa nesmely hlas a postava si zosadí kapucňu, zatiaľ čo my spoločne zadržíme dych.

Je to dievčenský hlas.

„Preboha, veď zasviette vonkajšie svetlo,“ poviem.

Taters zažne a odhalí tvár dievčaťa... ale toto nie je žiadne dievča.

Nie, zavítala k nám žena so zmoknutými blond vlasmi, vystrašenými očami a nádhernou srdcovou tvárou.

„P-prepáčte, že vás otravujem, ale moje auto zapadlo. Videla som svetlo a nasledovala ho. Máte tu signál?“ povie, trasúc sa. Za ňou besnie búrka, vďaka čomu vyzerá ešte zraniteľnejšie.

„Nemáme. Prepáč,“ odvetí Taters a chystá sa zatvoriť dvere, ale Hornsby ho rýchlo zastaví.

„Čo robíš, doparoma?“

„Naše mobily nefungujú a to práve hľadá. Je zrejmé, že jej nemáme ako pomôcť,“ povie zmätene Taters.

„Opýtaj sa jej, či nechce ísť dnu, ty idiot.“

Taters presunie pohľad z dievčaťa na Hornsbyho a potom späť na blondínu. „Možno je vrahyňa.“ Ani sa to nesnaží povedať potichu.

„Nič také nepovedala,“ povie Posey, pričom vyjedá omrvinky z obalu od sušienok.

„A ja jej mám len tak uveriť?“ pýta sa Taters.

Všetci sa k nej otočíme, aby nám to potvrdila. Keď si uvedomí, že čakáme na odpoveď, vypadne z nej: „Nie som. Nerobím žiadne veci podobné vraždeniu. Dočerta, veď ja ani neviem, ako sa zabíja.“

„Každý to dokáže,“ povie Taters a prevráti oči.

„Ja nie, neviem, ako to spraviť a nemať z toho problémy,“ opraví sa.

„Prosím ťa, veď každý vie, že štiepačka na drevo je stávka na istotu,“ znova sa uštipačne ozve Taters.

„Ježišikriste, proste ju pustite dnu,“ poviem.

„Čo keď je psychopatka?“ spýta sa Taters. „Chcete ju tu mať?“

„Sľubujem, že nie som žiadna psychopatka. Len som dúfala, že si budem môcť požičať nejaký telefón,“ pridá sa ku konverzácii.

Taters sa k nej otočí a po dramatickej pauze povie: „A ja som povedal, že ani jeden nefunguje. Prepáč, ale mala by si pokračovať v hľadaní.“

„Ty kokos, kámo, kam zmizla tvoja zdvorilosť?“ spýta sa Hornsby, odstrčí z cesty Tatersa a viac otvorí dvere. „Ospravedlň nášho kamoša. Je enneagramová šestka a cudzinec v dome je jeho najhoršia nočná mora.“

„Moja priateľka je tiež šestka. Úplne rozumiem. Na narodeniny odo mňa dostala bezpečnostnú kameru Ring a povedala, že to je najlepší darček,“ povie chápavým hlasom.

„Kúpila si jej videozvonček aj s kamerou Ring?“ spýta sa Taters so záujmom. „Zadovážila si jej k tomu aj svetlo? Vieš, môžeš si ich aj spárovať.“

„Ignoruj ho. Poď dnu,“ povie Hornsby.

Dievča sa ani nepohne, namiesto toho si prezerá priestor okolo. „Nechcem vás otravovať. Vaše telefóny nefungujú, takže nemám dôvod tu zostať.“

„Kam pôjdeš?“ spýta sa Hornsby.

„Neviem, asi sa vrátim späť do auta a prečkám búrku.“

„No, tak to budeš čakať riadne dlho.“ Hornsby kývne hlavou smerom dovnútra. „Naozaj nám to neprekáža.“

Znova sa rozhliadne po okolí, a keď jej oči zastanú na mne, premeria si ma a ja zažívam déjà vu. Vyzerá... povedome. „Nechcem, aby to vyznelo nejako zle, ale zdá sa, že ste banda chlapov. So sebou nemám nič viac, len ruksak, ktorý je plný jedla – napriek prosíkaníu kamošky, aby som ho naplnila predmetmi na sebaobranu. Nie som si istá, či vám môžem veriť, že ma nezabijete.“

„Ty máš jedlo?“ spýta sa Taters prívetivejšie.

„Hej, mám,“ odpovie neisto a cúvne.

„Neboj sa,“ vyriekne Hornsby a odtlačí Tatersa úplne nabok. „Nevšímaj si ho, má nízky cukor v krvi. A hej, sme chlapi a vyzeráme zastrašujúco, ale nie sme vrahovia. Sme z tímu Agitators.“

Znova cúvne. „To ma veľmi neupokojoilo.“

„... Vancouver,“ spresní Hornsby.

Na jej tvári však nie je ani štipka pochopenia, zračí sa v nej len neistota a nervozita.

„Sme hokejisti,“ spresním, pretože vysvetlenie „Vancouver“ asi nebolo dostatočné. Pohľadom pristane na mne, tmavé riasy zvýraznia znepokojenie v jej očiach a tie sú ako teplé líčce, ktoré sa sústredia len na mňa.

Prisahám, že ju poznám. No odkiaľ?

„Nepozerám hokej,“ povie a odvráti sa odo mňa.

Všetci si povzdychneme, keď sa Taters rýchlo zmení na detektíva ako vždy, keď niekto povie, že nesleduje hokej. Nestáva sa to príliš často, keďže všetci žijeme v Kanade. Taters však trvá na tom, že musí zistiť, čo sa za tým skrýva.

„Ty nesleduješ hokej? Máš nejaký dôvod?“ Reč jeho tela prezrádza, že je pripravený na súboj.

„Hm, mám na práci lepšie veci?“ spýta sa, keď sa vonku dvihne vietor a do domu sa dostane pár kvapiek dažďa.

„Ha, že lepšie veci!“ zvolá Taters neveriacky. „Nemýlil som sa, musí sa posunúť ďalej,“ pokrúti hlavou a ukáže na ňu prstom.

„Prestaň s tými sračkami,“ povie Hornsby. „Nie každý sleduje hokej. Je to zlé životné rozhodnutie? Hej. Ale my tu nie sme na to, aby sme ju súdili. Máme jej pomôcť.“ Otočí sa späť k dievčaťu. „Skutočne ti neublížime. Bolo by to od nás hlúpe. Mohli by sme si pokaziť imidž. Sme dobrí chlapi, na moju česť.“

„Ako mám vedieť, že vravíte pravdu? Ste fakt hokejisti?“

„Môžeš si nás vygúgliť,“ povie Hornsby a vytiahne svoj telefón.

„Nefunguje internet,“ poviem.

„Doriti.“ Telefón vráti do vrečka a zamyslí sa.

„Mám nápad.“ Zo stojana vytiahne dáždnyky, jeden hodí Poseymu a druhý Tatersovi. S Holmesom sa neobťažuje, pretože všetci vieme, že od chvíle, keď sa ozvalo zaklopanie na dvere, ani nezdvihol hlavu. Potom zoberie zo stolíka podložku pod pohár a povie: „Poďme jej to ukázať. Lawes, nachystaj si bránu.“

„To myslíš vážne?“ spýtam sa.

„Áno, doriti, myslím to vážne,“ zahlási a pohľadom sa zastaví na mne.

S povzdychom odsuniem dve barové stoličky na stranu pred ostrovček, ktorý využijem ako hornú časť bránky, a stoličky mi poslúžia ako bočné strany. Postavím sa pred bránu a zaujmem pozíciu.

„Teraz pozorne sleduj, ako ti predvedieme svoje neuveriteľné atletické zručnosti.“ Hornsby, náš obranca, hodí podložku na zem a koncom dáždnyka ju premiestňuje zo strany na stranu. Jeho pokus o formu koordinácie podobnú tej Holmesovej vyzerá komicky. „Situácia nie je ideálna, najmä keď je v obkľúčení dvoch hráčov. Holmes, hodila by sa mi tvoja pomoc.“

„Nie,“ odpovie.

„Taters, končíš. Hráme dvaja na jedného,“ povie Hornsby s povzdychom.

„Môže byť.“ Taters sa posadí a dáždnyk teraz využije ako mikrofón. „Budem komentátor.“

Neznášam každú sekundu tejto hry, no sledujem, ako sa Hornsby dostáva do pozície a Posey ho bráni. Pobúchajú po zemi a potom aj po dáždnykoch. Urobia to trikrát, potom Hornsby vezme podložku pod pohár a otočí sa ku mne. Pozrime sa na Hornsbyho, aké pohyby predvádza, s najväčšou

pravdepodobnosťou sa snaží zapôsobiť na našu návštevu, keďže nehrá na svojej zvyčajnej pozícii. Posey však skončí priamo na zadku a použije rameno najlepšie, ako vie, keď sa načahuje po podložke.

„Vitajte na amatérskej ukážke atletických zručností s dáždnikom a podložkou pod pohár,“ vraví Taters. „V bránke dnes stojí Pacey Lawes, má rýchle nohy a je postrachom pred bránkou. Budú sa musieť poriadne snažiť, ak chcú skórovať. Na hokejke máme Elia Hornsbyho so zeleným dáždnikom, ktorý sa horko-ťažko snaží udržať podložku blízko seba alebo ju vôbec presúvať po zemi. Verím, že už ľutuje výber puku.“

„Nemýliš sa,“ odpovie Hornsby napäto.

„A so žltým dáždnikom tu máme jedného z najlepších obrancov v lige. V hre sa nebojí uštedriť ranu a svoj večer zakončí so sendvičom v ruke – Levi Posey sa Nadržanca drží ako kliešť.“

„Nevolaj ma tak pred návštevou,“ povie Hornsby a otočí sa ku mne. Ja sledujem podložku a som pripravený vychytať akýkoľvek pokus o strelu na bránu.

„Nadržanec sa sústreďí na svoj cieľ, no podarí sa mu dostať cez sušienkové monštrum alebo sa celý balík sušienok podpíše na Poseyho schopnosti pohybovať sa dostatočne rýchlo, aby prebral provizórny puk?“

„Už začínaš cítiť tie sušienky?“ spýtam sa.

„Cítim sa ľahký ako pierko,“ povie Posey a natiahne sa za podložkou.

„Odbi ju svojimi posratými laktami,“ povie Hornsby, posunie podložku na druhú stranu a potom sa vráti.

„Blíži sa k bráne. Tento gól bude jeho. Cítim to v kostiach,“ povie Taters. „Typický ťah. Falošná strela doľava, otočka a...“

Hornsby švihne dáždnikom a vystrelí podložku do ľavej hornej časti provizórnej bránky. Bez rozmyšľania sa natiahnem a strelu blokujem. Hornsby nemá šancu.

„Strelu zastavuje Lawes – je to blok, ktorý by vedel vykonať aj v spánku. To musí nášho drahého kamoša Nadržanca riadne mrziť.“

„Ehm, a čo moja vynikajúca obrana?“ spýta sa Posey.

„Myslím, že ti pomohlo, že si zožral celý balík sušienok. Ani tebou nepohlo.“

Podložku hodím na ostrovček a znova si naň sadnem, keďže sme s hrou skončili. Aj Hornsby strčí dáždňík späť do stojana. „Tak čo, pomohlo to?“ spýta sa Hornsby a rukou si prehrnie vlasy dozadu.

Dievča tam len stojí držiac popruhy svojho ruksaku a sleduje scénu pred sebou. Vôbec sa nedivím absolútne zmätenému výrazu na jej tvári. Dočerta, pokojne by som zaplatil, aby som sa dozvedel, čo jej teraz beží hlavou.

„Ani nie, len vyzeráte viac ako šialenci. Prezývka Nadržanec tiež veľmi nepomáha.“

„Sú to debili,“ povie Hornsby.

„Tu máte,“ ozve sa Holmes z gauča a podáva nám svoj telefón.

Taters k nemu prejde a z ruky mu vezme mobil. „Ty máš v telefóne tímovú fotku?“

Holmes už nič nepovie, namiesto toho sa vráti k svojej knihe.

Hornsby mu vytrhne mobil z ruky a ukáže ho dievčaťu, ktoré si pozorne prezrie fotografiu.

„Prečo sa ani jeden z vás neusmieva? Veď to je tímová fotka,“ spýta sa s úškrnom.

„Športovci sa na fotkách neusmievajú,“ povie Taters. „Máme vyzerať zastrašujúco.“

„Aha, takže o to ste sa snažili? Skôr vyzeráte, akoby ste mali zápchu.“

Všetci sa rozosmejeme a Taters jej vezme telefón. „Uvedomuješ si, že dom, do ktorého sa chceš dostať, je môj, však? Ak

mi povieš, že vyzerám, akoby som mal zápchu, asi si tým dnu nepomôžeš. Skôr ťa to dostane von.“

„Upokoj sa, doriti,“ povie Hornsby. „No tak, poď aspoň nachvíľu do tepla. Máme syrové krekerky, sendviče a neskutočne veľa piva. Možno nám medzičasom, kým budeme čakať, aj nabehne signál.“

Stále sa zdá ostražitá, ale namiesto toho, aby znova ustúpila, vojde do chodby.

„S týmto ti pomôžem,“ ozve sa Hornsby a už sa naťahuje po jej ruksak.

Dá si ho dole, vyzlečie si aj pršiplášť, a tak odhalí postavu v tvare presýpacích hodín. Na sebe má čierne legíny a obtiahnuté červené tričko, ktoré zvýrazňuje jej dekolt.

Doriti.

Myslím, že viem, čo sa preháňa hlavou každému chlapovi v tomto dome, teda okrem Holmesa, ktorý nezdvihol pohľad od knihy. Táto žena je sexy.

Otázka však znie, či aj oni zažívajú déjà vu tak ako ja. Pretože prisahám, že jej tvár som už niekde videl.